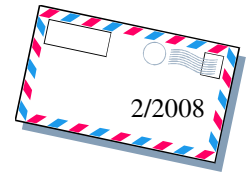

Mesagerul păcii

Ochi deschiși

*„Mașina sport și cărămida –
ține ochii deschiși!”*

În editorialul unei reviste creștine pentru tineret am citit de câțiva timp următoarea întâmplare, care m-a pus pe gânduri.

„Un tânăr angajat mergea cu mașina sa sport nouă, cumpărată doar de câteva zile, pe un drum la marginea orașului; mergea puțin cam repede. Se uita permanent cu coada ochiului la spațiile dintre mașinile parcate pentru a putea frâna, în caz că va apărea vreun copil în fața mașinii. De fiecare dată când credea că vede ceva, reducea viteza.

În timp ce trecea pe lângă mașinile parcate, nu apăru niciun copil, dar deodată o cărămidă lovi trosnind ușa mașinii sport! Impulsiv apăsă frâna și porni înapoi spre punctul unde fusese aruncată cărămida.

Mânios, șoferul sări din mașină, prinse primul copil ce-i ieși în cale, îl țintui de autovehiculul parcat și țipă: „Ce înseamnă asta? Cum te cheamă? Știi ce-ai făcut? Asta este o mașină nouă, și această adâncitură în tablă va costa mulți bani. De ce-ai făcut așa ceva?”

Micuțul bângui: „Vă rog... îmi pare rău! N-am știut ce să fac. Am aruncat cărămida, pentru că nimeni n-a vrut să oprească.” În timp ce lacrimile îi curgeau pe față, arătă spre un punct din spatele mașinii parcate. „Este fratele meu, la curbă a căzut din scaunul pe roți. Eu nu pot să-l ridic.” Plângea cu sughituri și îl rugă pe bărbatul uluit: „Ați vrea să mă ajutați să-l pun iarăși în scaun? S-a rănit! Eu nu-l pot ridica, pentru că este prea greu pentru mine.”

Mișcat, șoferul ridică băiatul bolnav și îl așeză în scaun, își scoase batista și îi șterse petele de sânge de pe zgârieturi. Era așa de mișcat, încât se uită doar în urma băiatului fără să spună un cuvânt, în timp ce acesta îl împingea spre casă pe fratele său în cărucior. Încet și adâncit în gânduri, se îndreptă spre mașina lui sport.

Cu toate că deteriorarea se vedea foarte bine, șoferul nu duse mașina la reparat. El o păstră așa, pentru a-și aduce aminte mereu de ceva: Nu trece așa de repede prin viață, încât cineva să fie nevoit să arunce cu o cărămidă pentru a-ți atrage atenția! Glasul delicat al lui Dumnezeu vorbește către inimile și sufletele noastre. Uneori, când credem că nu avem timp să ascultăm, trebuie „să arunce” după noi cu o cărămidă.

Ascultă glasul Său delicat... și nu aștepta cărămida!”

Citind această întâmplare m-am gândit la istorisirea pe care a spus-o Domnul Isus în Luca 10. Unii o cunosc sub titlul „Samariteanul milostiv”. Citim cu plăcere această istorisire, pentru că ni-L prezintă pe Domnul Isus, care a arătat față de noi îndurarea Sa cea mare mântuindu-ne. Dar ne-am gândit vreodată că motivul istorisirii a fost întrebarea fariseului: „Și cine este aproapele meu?”

Și în viața noastră există mulți „aproapele”. Sunt oamenii care trăiesc lângă noi, familia noastră, colegii noștri de școală, de serviciu, vecinii noștri... Sunt oamenii pe care îi întâlnim probabil o singură dată în viață: omul de pe stradă, copilul de la locul de joacă, doamna de la informații, familia în concediu...

Mulți dintre acești oameni sunt singuratici și în necaz, și nimeni nu are timp pentru ei. Nimeni nu îi vede. Nimeni nu îi bagă în seamă. Nimeni nu îi ajută. În afară de Domnul Isus! Dar noi? Ne asemănăm tânărului, pentru care au fost mai importante munca și mașina sa sport, decât necazul micuțului băiat? Sau învățăm de la Domnul nostru, care a mers pe calea Sa „făcând bine și vindicând”? Lui i s-a făcut milă când a văzut necazul și nenorocirea celui căzut între tâlhari.

Astăzi putem să ne încurajăm din nou, să mergem cu ochii deschiși prin această lume pentru a-i ajuta pe oamenii care sunt în necaz. Mai presus însă de toate să le spunem despre Acela care îi iubește și dorește să-i salveze.

Îndemn spre fermitate

Într-un timp în care înțelepciunea omenească încearcă să adauge sau să schimbe ceva la adevărul descoperit al Cuvântului lui Dumnezeu, doresc să îndemn insistent pe fiecare credincios să petreacă mult timp cugetând la adevărurile simple și totuși importante ale credinței noastre creștine. Deseori tindem să le considerăm ca de la sine înțeles, fără să le punem la inimă și fără să ne bucurăm de marea lor însemnătate. În prețuirea fiecărui amănunt pe care Dumnezeu ni l-a descoperit în Persoana și în lucrarea Fiului Său iubit, se găsește o putere minunată, o putere pe care doar un copil al lui Dumnezeu o poate cunoaște.

Cugetă la minunea că Dumnezeu cel viu a devenit Om în Persoana Domnului Isus! Cu toate că El este Dumnezeu veșnic al universului, a devenit Om într-un har de necomparat (Filipeni 2.5-7), un Om de o dependență desăvârșită și de o simplitate minunată.

Minunează-te de dăruirea Sa de bunăvoie ca jertfă, când S-a lăsat dus ca un miel la tăiere! Tot ce stă în legătură cu moartea Sa unică la Golgota, este demn de aprecierea noastră. Privește smerenia și demnitatea Sa în modul cum a suportat dușmănia amară a oamenilor față de El!

Privește cum a suportat judecata Dumnezeului sfânt atât pentru păcatele noastre (1 Petru 3.18), cât și pentru păcat ca rădăcina răului (2 Corinteni 5.21)! Gândește-te că jertfa Sa a curățat deplin pe fiecare credincios de vina sa (1 Ioan 1.7) și l-a eliberat de sclavia înfiorătoare a păcatului (Romani 6.22)!

Cugetă la faptul că toți credincioșii sunt făcuți plăcuți „în Preaiubitul Lui“ (Efeseni 1.6)! Hristos este Preaiubitul lui Dumnezeu, pe care L-a înviat din morți și L-a înălțat la dreapta Sa. „În Hristos“, fiecare credincios este tot așa de desăvârșit, potrivit și iubit în fața lui Dumnezeu, ca și Hristos Însuși! Cugetă mult la înălțarea Sa și la acceptarea noastră în El!

Privește la faptul minunat în legătură cu înălțarea Sa: Duhul lui Dumnezeu a venit pentru a locui în timpul actual de har în fiecare copil al lui Dumnezeu și pentru a-i da pricepere (1 Corinteni 2.12) și putere pentru o viață adevărată și mărturie ca și creștin (Faptele Apostolilor 1.8).

Să ne amintim că Hristos este Marele nostru Preot la dreapta lui Dumnezeu, care mijlocește pentru noi în har desăvârșit și Se îngrijește de noi, ne apără de pericole, nevoi și rău (Evrei 4.14-16)! El este și Mijlocitorul nostru la Tatăl, care ne restabilește când păcătuim (1 Ioan 2.1).

Noi avem foarte mare nevoie de El în lucrarea Sa ca Mijlocitor, și totuși pierdem din vedere așa de ușor însemnătatea aceasta.

Bucură-te că Hristos este „Capul Trupului, al Bisericii“ (Coloseni 1.18)! El are un interes viu față de fiecare mădular al Trupului Său, și acest interes trebuie să-l avem și noi. El a unit credincioșii într-o unitate care nu poate fi distrusă și El așteaptă de la noi ca să acționăm pornind de la acest adevăr de bază, iubind Adunarea Sa și înțelegând tot ce cuprinde adevărul că El este Capul.

Așteaptă venirea Domnului Isus (Ioan 14.3)! Această promisiune ar trebui să fie tot atât de vie ca toate lucrurile care s-au împlinit deja, căci și aceasta este sigură. Dacă într-un oarecare moment nu te poți bucura de venirea Sa, atunci cercetează-ți inima înaintea Lui și înlătură orice piedică ca să te poți lăuda „în nădejdea slavei lui Dumnezeu“ (Romani 5.2).

În toate aceste realități simple ale adevărului viu există putere pentru a ne înviora și pentru a lua hotărârea de a-L urma și a-i sluji Domnului Isus cu inima neîmpărțită.

Căutați ce este sus!

„Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ.“

Coloseni 3.2

Într-o zi privirea mi-a căzut pe o placă indicație de la un magazin de instalații: „Atelierul jos – locuința sus“. Da, m-am gândit, așa ar trebui să fie și la mine. Noi lucrăm aici jos, dar ar trebui să trăim sus. În timp ce acționăm sânguincioși în slujba Domnului, este dreptul nostru să rămânem în El și să locuim în duhul în prezența Domnului.

